

UITSPRAAK relatie tussen zorggever en zorgvrager

inzake

Mevrouw G.P. O., therapeute, oorspronkelijk beklaagde, ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van haar gemachtigde Mr J.A. Hagen, verbonden aan LAR rechtsbijstand.

contra

Mevrouw W.A.M. S. , oorspronkelijk klagster, wonende....., ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van haar gemachtigde Mr R.P.Baetens, advocaat en procureur,

1. Bij schrijven van 29 december 1997, heeft O. - tijdig - hoger beroep aangetekend tegen de uitspraak van de Raad van Toezicht, Alliantie van Natuurlijke Geneeswijzen ANG d.d. 17 december 1997. Bij vervolg schrijven van 4 februari 1998 zijn namens O. de gronden waarop het beroep is gebaseerd nader aangevoerd. Bij brief van 16 maart 1998 heeft S. daar tegen verweer gevoerd. De zaak is vervolgens door het Hof van Toezicht behandeld op de zitting van 27 augustus 1998. Daarbij zijn verschenen partij O., in persoon, bijgestaan door Mr J.A. Hagen en partij S. , in persoon, bijgestaan door Mr R.P. Baetens.

Over en weer hebben partijen hun standpunten nader toegelicht, partij O. mede aan de hand van pleitaantekeningen.

Daarbij heeft partij O. ook nog als nadere productie in het geding gebracht een kopie aankoopbon van Hoogers Juweliers met als datum 20-1-'95 betreffende de aanschaf van Desiree ringen ten bedrage van ? 441, - . Het Hof van Toezicht heeft daarnaast kennis genomen van het dossier in eerste aanleg bestaande uit de stukken zoals weergegeven in de uitspraak van de Raad van Toezicht.

2. de standpunten van partijen in het hoger beroep

- standpunt O.

O. erkent dat tijdens de periode van behandeling, met S. een wat zij o.m. noemt intense vriendschapsrelatie is ontstaan. Daarbij maakt zij onderscheid tussen de 10 daagse therapie in welke fase zij stelt S. niet anders tegemoet te zijn getreden dan haar andere patiënten terwijl in de nazorgperiode de relatie is geïntensiveerd tot een hechte vriendschap die zij onder andere vergelijkt met een moeder-dochter band in welke context zij van S. is gaan houden, hetgeen zij anders interpreteert dan de Raad heeft gedaan.

O. heeft ter zitting nog weer bevestigd dat zij achteraf meent daarin te ver te zijn gegaan en meer afstand had moeten nemen. Zij zegt toen gevoelig te zijn geweest voor het feit dat S. haar advies om de nabehandeling bij een collega te ondergaan afwees en O. vanwege de gezondheidstoestand van S. daar toen niet tegen in is gegaan en evenmin het contact heeft durven verbreken.

Daarbij meent O. dat de straf van de Raad van Toezicht ook onevenredig zwaar is, mede omdat de daaraan ten grondslag liggende vrees voor herhaling volgens haar ongefundeerd is, ook omdat zij er wel degelijk blijk van geeft tot het inzicht te zijn gekomen dat zij moet voorkomen in eenzelfde situatie te geraken zoals zich met S. heeft voorgedaan.

- het standpunt van S.

S. heeft in hoger beroep de klacht en hetgeen zij daaraan ten grondslag heeft gelegd in eerste instantie, volledig gehandhaafd. Zij onderschrijft hetgeen de Raad van Toezicht heeft overwogen in de aangevallen uitspraak. S. wijst op de verschillende kwalificaties welke O. aan de relatie met haar heeft gegeven. Zij meent dat geen van die kwalificaties recht doet aan de direct na aanvang van de nazorg-periode ontstane (seksuele) relatie welke O. met haar is aangegaan terwijl zij toen in een kwetsbare afhankelijke positie verkeerde.

3. Het oordeel van het Hof

- Gezien de dossierstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht, is het Hof van oordeel dat genoegzaam is komen vast te staan dat O. in de uitoefening van haar praktijk als therapeute met S. een affectieve relatie is aangegaan terwijl deze toen door haar als patiënt werd behandeld en O. deze behandeling niettemin heeft voortgezet.

Desgevraagd heeft O. ter zitting verklaard dat in het begin van de nazorgperiode deze behandelingen eerst op haar praktijk, doch daarna ook en steeds vaker op het woon- c.q. verblijfadres van S. hebben plaatsgevonden.

O. en S. hebben speciaal ringen aangeschaft. De aankoopnota die O. heeft overgelegd bewijst volgens haar dat deze ringen gekocht zijn op 20 januari 1995 en dat die overigens door haar toen zijn betaald. Gelet op de eerder door S. geproduceerde bon staat in ieder geval vast dat de bewuste ringen in de maand januari 1995 zijn gekocht, blijkbaar ter bevestiging van de relatie.

Gelijk de Raad eerder heeft geoordeeld laat daarnaast de door O. indertijd aan S. gezonden brief van 14 januari 1996 geen ruimte voor twijfel. Bovendien is door O. desgevraagd ter zitting bevestigd dat de door S. bij de inleidende klacht als productie 1 overgelegde notitie van haar hand is en overigens dateert uit de periode december 1994 zoals op dat stuk is aangetekend.

Overigens heeft O. tevens bevestigd dat die betreffende notitie bestemd was voor S. en onder meer de punten omvat welke als leidraad zouden hebben moeten dienen voor een brief van S. aan O. om haar wijze van handelen te rechtvaardigen.

Die brief is aanvankelijk niet opgesteld door S. doch O. heeft erkend dat zij S. in een later stadium opnieuw gevraagd heeft iets dergelijks aan haar te schrijven, hetgeen in juni 1995 is gebeurd.

Anders dan O. ook in hoger beroep volhoudt, meent het Hof dat O. aldus met S. een affectieve relatie is aangegaan c.q. heeft voortgezet zonder de behandeling te staken respectievelijk, over te dragen aan een andere therapeut, hetgeen laakbaar is. O. heeft daarmee op onaanvaardbare wijze de grenzen van therapeut/patiënt-relatie overschreden, welk grensoverschrijdend karakter O. zich gezien de hiervoor aangehaalde productie 1 toen en ook nadien terdege bewust is geweest hetgeen het haar te maken verwijt des te groter doet zijn.

Het Hof is dan ook van oordeel dat het aangaan door O. van een dergelijke relatie met S. die toen haar patiënte was zonder dat doorverwijzing naar een andere therapeut plaatsvond, haar ernstig moet worden aangerekend. Zij heeft een niet toelaatbare verstrengeling van enerzijds een therapeut/patiënt-relatie en anderzijds een privé-relatie laten ontstaan en voortduren en daarmee in ernstige mate het vertrouwen in de stand van de (Speyer)therapeuten geschaad.

Het feit dat naar O. stelt S. van doorverwijzing niet zou hebben willen weten, kan geenszins ten

gunste van O. worden uitgelegd. Veeleer vormt dit een bevestiging van de afhankelijke positie waarin S. ten opzichte van O. verkeerde. Dit geldt te meer vanwege de toen zorgelijke lichamelijke en geestelijke gezondheid van S. .

Dat O. het daarom ook niet zou hebben aangedurfd om het contact met S. te verbreken, ziet het Hof evenmin als verontschuldiging omdat O. als professioneel therapeut er voor had moeten waken in een zodanige situatie te belanden. Eveneens gaat het Hof voorbij aan het argument van O. dat in de opleiding c.q. (bij)scholing naar het oordeel van O. weinig tot geen aandacht wordt besteed aan de vraag hoe met een dergelijke problematiek zou moeten worden omgegaan.

Immers, O. beoefende in die tijd al jarenlang haar praktijk als (Speyer)therapeute en in zoverre mocht van haar voldoende (praktijk)kennis en -ervaring worden verondersteld om daaraan op adequate wijze het hoofd te bieden.

Het Hof is dan ook van oordeel dat de oorspronkelijke klacht van S. terecht gegrond is verklaard door de Raad van Toezicht.

Met deze meent het Hof bovendien dat een tuchtrechtelijke sanctie dient te volgen.

Anders dan O. meent kan wat het Hof betreft niet volstaan kan worden met een waarschuwing of berisping. Het Hof is echter wel met O. van oordeel dat de sanctie die de Raad eerder heeft opgelegd onevenredig zwaar is.

Daarbij weegt mee dat hoewel naar het oordeel van het Hof O. ook in dit hoger beroep niet volledig open is geweest omtrent haar relatie met S. , zij er niettemin wel blijk van heeft gegeven hierin te ver te zijn gegaan en overigens verklaart dat zij meer afstand had moeten houden en voortaan ook alles doet om te voorkomen dat zij opnieuw in een dergelijke situatie zou kunnen belanden.

De sanctie die uitsluiting van de verdere beroepsuitoefening met zich brengt acht het Hof onevenredig zwaar.

Echter het vaststaande feit en het O. hiervoor te maken verwijt, zijn dusdanig ernstig dat het Hof meent dat schorsing als lid van de bij de ANG aangesloten beroepsvereniging met aantekening van die schorsing in het hiertoe bestemde register van therapeuten bij de ANG op zijn plaats is en tevens dat de uitspraak wordt gepubliceerd in het ANG Bulletin. O. heeft in dit verband nog gewezen op een te verwachten verlies aan inkomen. Hieromtrent is verder geen enkel inzicht geboden zodat daar verder ook geen rekening mee is gehouden, daargelaten de vraag of dit bij de afweging zou moeten worden betrokken nu een dergelijk gevolg inherent is aan een sanctie als de onderhavige.

Het Hof gaat er bovendien aan voorbij dat O., naar zij stelt, na de uitspraak van de Raad van Toezicht haar praktijk niet meer heeft uitgeoefend. Dit laat zich ook niet goed beoordelen en evenmin controleren terwijl dat bovendien een vrijwillige keuze van O. is geweest.

UITSPRAAK

Verklaart het beroep gegrond voor zover gericht tegen de door de Raad van Toezicht opgelegde straf van ontzetting. In plaats daarvan volgt schorsing van O. als lid van de bij de ANG aangesloten beroepsvereniging met aantekening van die schorsing in het daartoe bestemde register van therapeuten bij de ANG, ingaande de dag volgend op de dag van verzending van deze uitspraak, en wel voor een periode van twee jaren, waarvan een jaar voorwaardelijk, aldus dat schorsing gedurende dit (tweede) jaar niet zal worden ten uitvoer gelegd tenzij O. binnen een termijn van twee

jaren, - welke termijn aanvangt de dag volgend op de periode van onvoorwaardelijke schorsing - zich wederom schuldig heeft gemaakt aan een soortgelijk feit.

Het beroep wordt voor het overige afgewezen en in zoverre wordt de uitspraak van de Raad van Toezicht door het Hof bevestigd!

datum uitspraak: 25 september 1998

Hof van Toezicht

Alliantie van Natuurlijke Geneeswijzen ANG;